

Na stoloch sú rozložené farby, štetce, v pohároch voda a pripravené sú aj vyrezávané známe koniky a mačičky. Všetko je nachystané pre návštevu. Malí zvedavci prišli priskoro, ale trpezlivo čakajú s jazykom za zubami na čas, keď otvoria dvere tvorivému dielne.

Po chvíľke sa odchyľili dvere, spoza ktorých sa vystrčila strapatá hlava okatého chlapčáka a za ňou ďalšie. Vedúce dnešnej tvorivej dielne E. ČÁRSKA a Katka KOSÁNOVÁ od prekvapenia zhikli. Čakali 12 až 14 detí a prišlo ich 40. Pretože ani jedno dieťa nechcú zarmútiť, všetkým rozdali sedačky. Deti sa rozložili okolo stola i na zem a započúvali sa, čo hovorí Katka o majstrovi Kompánkovi. Dobré si pozreli jeho tursošikov na rôznych obrázkoch. Obdivujú jeho postavičky a niektorí vykrikujú – Čaľa, aká bosorka a tento koník nemá uzdu a v nočnom sprievode sú hudci...

Vyrežem si koníka

Cítia, že tak ako ony aj majster sa rád hrá s čiarami, bodkami i farbami. Odvážlivci na magnetickej tabuli z dielcov vytvorili koníka a niektorí aj majstra. Jarko číta nahlas pod fotografiami poznámky majstra. „Prebehne pár rokov, človek je o meter vyšší a už nevidí.“

A tu, hľa, pod ďalšou fotografiou sa páči poznámka Aničke. „Život je tak na jedno posedenie. Treba sa vzdať sebalásky, sebaľútosti, chodiť očami po všetkom ako prvý raz.“ A toto je molto výstavy:

Nech je veselšie
na tomto chorom svete.
Vyrežem vám, deti,
z lipovej doštičky
čarovného koníka.
Alebo medvedíka.
Alebo všetky zvieratá,

čo vám prídu na um...
Nech je veselšie!

Majka klope na dvere a odkaz od majstra ju očividne potešil. „Som v ateliéri, čakám na vás V.K.“

Školáci držia v rukách žlté koliesko, na ktorom je mačička alebo koník a hľadajú si partnera. Vo dvojiciach budú maľovať zvieratká. Skôr, ako sa posadili k práci, poprečítavali všetky odkazy, každý si vyskúšal majstru stoličku za pracovným stolom a aspoň do ruky vzal topánky pod stolom.

Skúsili nástroje, figúrky, zalistovali si v poznámkach, poskladali sochy, a keď sa už nabažili krásy, s chuťou sa pustili do maľovania.

Bodkované, pruhované, červené, zelené a celkom čierne mačičky, ružové a strakaté koníky zaplnili majstrov ateliér. Nad usilovnosťou detí bdie veľké slniečko.

Iba na stole tohto všestranného umelca nachádza knižku od Milana Rúfusa Zvieratníček a číta.

ZLATÁ PIECKA
Aj obloha má srdiečko.
A menuje sa slniečko.
A klope mamiám na batôžky.

A všetko živi,
všetko hreje:
kozliatkam rožky,
trávam nôžky.
A smeje sa.
Ach, či sa smeje.
Pasie nás ako ovečky.
A leje zlato do riečky.
Slniečko naše.
Zlatá piecka.
Kde by si znela
vrava detská,
keby tej piecky nebolo?
Len noc by stála okolo.

Návšteva v ateliéri (u pána Kompánka) v Bibiane – Medzinárodnom dome umenia pre deti v Bratislave – je prvá z cyklu výstav, ktoré približia deťom súčasných slovenských výtvarníkov. Deti zo ZŠ na Jesenského ulici si namáčajú ruky do farieb a na dlhý baliaci papier odtlačujú stopy. To, že mnohé z nich majú farbu za ušami, na lícach, čele i vo vlasoch vôbec neprekáža. Ešte na stopy rozložili vlastnoručne pomalované koníky, aby sa na ne s úľubou mohli chvíľku pozerat. Na záver si zahíkali, zaerdžali i zamraukali.

Niektorí ľudia tvorbu pre deti podceňujú. Lenže opak je pravdou. Iba skúsení umelci sa vedľa deťom prihovoria. A ako to vravi majster Kompánek? „...nijaké potívne umenie pre deti nie je len umením pre deti. Jestvuje len umenie ako také...“

Text a foto:
ANNA HOLOŠKOVÁ

